

Durmuş Hocaoğlu

AKP Aslında Hiç Kurulmamalı İdi; Lâkin...

Yeniçağ, “Analiz”., 30 Mart 2008, Pazar., s.06
“Analiz” Sıra No: 640; 2008-031; Mart -10

YENİÇAĞ

AKP'nin kapatılması talebiyle açılan dâvânın nasıl bir netîceye varacağı veya varması gerektiği hakkında fikir beyân etmek bu safhada doğru değil; onun yerine, mahkeme sürecinden müstakil olarak ve geçmiş zaman kipi ile şöyle bir suâl soralım: Adı geçen parti kapatılmalı mı “idi”? Bence, evet; hattâ hiç kurulmamalı idi. Ancak, tarihte olmuş olanların olması icabettiği için olduğunu nazarı îtibâre alacak olursak, demek ki, tarihî şartlar bu partiyi ortaya çıkardı. Ya sonrası? Yine derim ki, kapatılmalı idi; bizzat millet tarafından öyle bir cevap – yâni, ‘*respons*’ - verilmeli idi ki, tabelâsını söktüğü gibi çekip gitmeli idi dünyamızdan. Ama o da olmadı; kapatılmak ne kelime, kurulduğu sene büyük bir teveccühle iktidar oldu ve altı yıldır da, iktidar olmanın yaratabileceği yıpranma ihtimâllerini alt-üst ederek daha da büyük bir teveccühle iktidar ile tecdîd-i nikâh eyledi. Demek ki, yine, aynı kapıya çıkıyoruz: Böyle olması icabettiği için böyle oldu. İşte “tarihî kader” (*fatum historicum*) denen şey bu. Şüphesiz bu, mekanik bir kader değil; beşerî irâdeye tâbi’. Yani teknik terimle “tevkîfî” değil, “i’câzî”; aksi vârid olaydı, zâten, mes’uliyet muhâl olurdu. Şu hâlde, şunu sormak lâzım: Hangi tarihî vetirede hangi beşerî icâzet ile bu parti böylesine büyütüldü de azmanlaştırıldı? Bence asıl mes’ele, bu; gerisi “*qîl ü qaal*”; hem de en hâlisinden.

Şimdilik bu suâli biraz te’hir ederek şunu soralım derim: Niçin, AKP, kapatılmalı ve hattâ hiç kurulmamalı idi?

İmdi; AKP kapatılmalı idi çoktan ve hiç kurulmamalı idi hattâ, hiç şüphesiz; çünkü altı yıla yaklaşan kesintisiz iktidar döneminin de açıkça gösterdiği gibi, kırdığı yumurta kırkı geçmiş bulunuyor. Ne mânâyâ geliyor işbu “kırdığı yumurta kırkı geçmiş olmak” dersiniz, açık ve seçik olarak kastettiğim mânâ, “**Türkiye’yi tasfiye etmekte olmak**”tır derim. Aynıyla böyle: AKP’nin bidâyetinden beri tâkip etmekte olduğu politikaların özü-özeti budur: Türkiye’yi tasfiye etmek! AKP, Avrupa Birliği ve Amerika arasında sıkışmış belirsiz, kimliksiz ve kişiliksiz politikalarıyla ve hâssaten AB konusundaki ana politikasının kaçınılmaz olarak tevlîd ettiği baskılarla, Türkiye’yi tasfiye etmektedir ve bu elîm gidişat, en azından görünürde, umurunda bile değildir.

Burası tamam, ama bu kadar da basit değil; değil, çünkü, AKP’nin geldiği İslâmıcı düşünce geleneğinde, bu geleneğin, kendi köklerinden kopması netîcesinde oluşan “kozmpolitanizm”, yâni “vatansızlık” ideolojisinin bu politikada mühim bir tâyin edici rolü olduğu kadar – ki bu dominant bir faktördür – aynı zamanda bu yola biraz da itilmiş, icbâr edilmiş olduğuna dikkat edilmesi gerekir; müstakil bir yazıda biraz derine inerek tevsi’ etmeyi düşündüğüm ve aslında birincisini de bir miktar besleyen bu âmil nazarı îtibâre alınmayacak olursa yapılacak siyâsî analizlerin fazla bir derinliği ve kıymeti olmayacaktır.

Yine bu kadar basit değil; değil, çünkü, bu gerekçe, bir siyâsî partinin tarihe gömülmesi için tek başına kifâyet edecek olsaydı, Türkiye’de sağlam bir parti kalmaması iktizâ ederdi – ve aslında bence en doğrusu da bu olurdu. Çünkü, adı sanı belli olan bütün siyâsî partilerin hemen hepsi de Őu veya bu Őekilde de olsa, Türkiye’yi tasfiye etmek mevzunda AKP ile aynı çamura batmıŐ bulunmaktadırlar. Evet, bilerek ve iddialı olarak ve aksini ileri sürenlere de açıkça meydan okuyarak söylüyorum ki, mes’ele budur; zîra, bahsettiğim bu partilerin hemen hepsinin, AB yelięi konusunda, prensip olarak AKP’den farklı bir tarafları yoktur; hemen hepsi, *Őu veya bu Őekilde*, Türkiye’nin AB yelięi tezini müdâfaa etmektedirler ki, bir kere bu prensip kabul edildikten kelli buradan çıkarılacak olan netîce, AKP’nin politikalarıyla olsa olsa, ancak, derece bakımından – tasfiye hızının daha biraz düŐük olması v.b. gibi - farklı olabileceğidir, mâhiyet bakımından değil. Bu böyle olacaktır, olmak mecbriyetindedir, çünkü bir kere AB yelięini prensip olarak kabl eden bir siyâsî parti, AB’ye ye olmuş ve olacak her ülke gibi Türkiye’nin de, kelimenin tam teknik mânâsıyla “tam bağımsız” olamayacağını, millî irâdesini kendi üstünde Brüksel’in ve kendi altında da ülke içinde ihdas edilecek olan siyâsî otonomilerin irâdesiyle paylaŐmak zorunda kalacağını ve üstelik, bu keyfiyetin, Türkiye bahse mevz olunca daha da farklı bir mâhiyet ve süreç kesbedeceğini bilmekle mükelleftir.

Ancak, mes’ele bu kadar basite indirgenemez dediydik; ..

...lâkin sütün bitti. Bir sonraki yazıya....

